

Arrest

nr. 320 256 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. DEKERF *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 19 maart 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u Pashtoun en een soennitisch moslim. U bent negentien jaar oud en afkomstig van het dorp Khaldari, district Paghman in de provincie Kaboel. In Khaldari woonde u met uw ouders, twee broers, één zus, uw grootouders en uw paternale oom samen. U was ongeveer zes jaar oud toen uw familie zich omwille van problemen met de taliban genoodzaakt zag om naar de hoofdstad Kaboel te verhuizen. U woonde er met voornoemde personen samen in de negende wijk gedurende de laatste tien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Te Kaboel werden uw twee jongste broers geboren. U begon in Afghanistan aan uw negende jaar school maar u beëindigde uw opleiding één dag voor de machtsovername toen u Afghanistan verliet.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan. Zowel uw vader A. S. (...) als uw paternale oom M. U. (...) werkten sinds u zich kan herinneren voor het Afghaanse leger. Uw vader werkte als chauffeur voor het ministerie van Defensie en uw paternale oom was als soldaat in verre provincies gestationeerd. Omwille van deze tewerkstellingen ontving uw familie gedurende enkele jaren dreigbrieven. Uw grootvader werd eveneens door individuen aangesproken en er werd bedreigd dat zijn zonen, uw vader en uw paternale oom, hun werk moesten beëindigen. Op een dag probeerden de taliban uw vader en uw paternale oom te arresteren toen ze samen van hun werk naar huis kwamen. De situatie escaleerde waarbij een talibanstrijder tijdens het vuurgevecht overleed. Politieel onderzoek wees uit dat de overleden persoon imam A. (...) was en dat hij tevens de aanval organiseerde. Laatstgenoemde was de zoon van Ab. (...), een talibanstrijder die in uw dorp woonde. Hierdoor ontving uw familie nog meer dreigbrieven. Niettegenstaande dorpsgenoten nog probeerden om beide partijen te verzoenen, vluchtte uw familie drie dagen na het incident noodgedwongen naar de hoofdstad Kaboel. U en uw familie woonden er uiteindelijk nog een tiental jaren. Toen u het nieuws vernam dat naburige provincies in Afghanistan door de taliban werden overgenomen, besliste u om Afghanistan samen met uw vader één dag voor de machtsovername te verlaten. Uw paternale oom bleef in Afghanistan en werd kort na de machtsovername door de taliban meegenomen. Sindsdien ontbreekt elk spoor. Samen met uw vader reisde u via Pakistan, Iran en Turkije. Op de grens met Bulgarije raakte u van uw vader gescheiden. U en uw familie hoorden tot op vandaag niets meer van uw vader. U reisde uiteindelijk via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. Op 17 oktober 2022 diende u in België een aanvraag tot internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen doden gezien uw vader en uw paternale oom in het verleden voor het Afghaanse leger werkten en gezien de persoonlijke vete tussen uw familie en een talibanstrijder. Daarnaast verklaart u dat u omwille van uw verblijf te Europa en België verwesterd bent.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een verkiezingskaart van uw vader, originele werkdocumenten van uw vader (o.a. zijn werkbades, certificaten en legerboekje), kopieën van werkdocumenten van uw vader foto's van uw vader aan het werk, een arbeidsovereenkomst en loonbrief van uw tewerkstelling te België en een originele enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country

Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader samen met u vluchtte uit Afghanistan en uw paternale oom gevangen werd genomen na uw vertrek. Echter omwille van onderstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen en deze van uw familie.

Volgens uw verklaringen werkten zowel uw vader A. S. (...) als uw paternale oom M. U. (...) sinds u zich kan herinneren voor het Afghaanse leger (CGVS, pg. 7, 12, 15, 16, 18- 21). Aanvankelijk waren weinig mensen hiervan op de hoogte maar na verloop van tijd kwamen de dorpsgenoten het te weten (CGVS, pg. 22). Nadat de dorpsgenoten op de hoogte waren van de tewerkstellingen van uw vader en uw paternale oom ontvingen jullie gedurende een periode van een jaar of twee dreigbrieven (CGVS, pg. 15, 22, 23). Daarenboven werd uw grootvader gedurende die periode persoonlijk aangesproken en werd er gedreigd dat zijn zonen, uw vader en uw paternale oom, hun werk moesten stoppen indien ze verder wilden blijven leven (CGVS, pg. 15, 22, 23). Vooreerst is het opmerkelijk dat de taliban een jaar of twee dreigbrieven verstuurden, uw grootvader aanspraken en bedreigingen uitten maar vervolgens klaarblijkelijk geen verdere acties ondernamen. Indien de taliban uw vader en uw paternale (en bij uitbreiding uw familie) viseerden kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze hun woorden in daden omzetten en uw familie gedurende een periode van een jaar of twee verder niet ongemoeid lieten. Zeker gezien u zelf aangaf dat de taliban in uw regio actief waren (CGVS, pg. 11, 12, 13), enkele dorpsbewoners lid waren van de taliban (CGVS, Ibid.), sommige dorpelingen hen steunden (CGVS, pg. 13) en andere overheidsmedewerkers gedood werden (CGVS, pg. 11).

Voorts verklaart u dat uw vader deze dreigbrieven aanvankelijk niet serieus nam (CGVS, pg. 13, 22). Gelet op de vermeende tewerkstellingen van uw vader en uw paternale oom, die op professioneel vlak met de gruweldaden van de taliban geconfronteerd werden, valt deze houding als merkwaardig te omschrijven. Daarenboven valt deze houding moeilijk te rijmen met de door u geschetste veiligheidssituatie in de regio waar u woonde waarbij u stelde dat de veiligheid niet goed was (CGVS, pg. 11), dat er doellijsten werden opgesteld met namen van overheidspersoneel om te vermoorden (CGVS, Ibid.), dat er bommen geplaatst werden voor politiewagens (CGVS, pg. 13) en dat de taliban overheidspersoneel als vijanden beschouwden (CGVS, Ibid.). Indien er daadwerkelijk bedreigingen geuit werden, in welke vorm ook, kan bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat deze bedreigingen serieus genomen werden en dat alles in het werk werd gesteld om veiligheidsmaatregelen in te bouwen ten einde de veiligheid van uw en uw familie te verzekeren. Dit blijkt niet uit uw verklaringen. Rekening houdend met de geschetste veiligheidscontext in uw regio is het daarnaast eveneens merkwaardig dat uw vader in uniform en met zijn ranger naar zijn werk ging en terug (CGVS, pg. 18, 22) en dat u samen met uw paternale oom, wanneer hij thuis van vakantie was, elke vrijdag naar Kaboel trok en/of naar het park en/of naar de dierentuin ging (CGVS, pg. 21). Deze gedragingen wijzen immers andermaal op een gebrek aan veiligheidsmaatregelen en stellen de geloofwaardigheid van de bedreigingen in vraag. Bijkomend is het opmerkelijk dat u aanvankelijk niet op de hoogte was van het feit dat uw familie dreigbrieven ontvangen had van de taliban (CGVS, pg. 27). Immers vertelde u er bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet over, u sprak er slechts van mondelinge bedreigingen (zie vragenlijst). Uw moeder zou u pas nadien hebben verteld over de dreigbrieven (CGVS, pg. 27). Er kan worden aangenomen dat u op het moment zelf te jong was om enig besef te hebben van deze brieven. Echter heeft u uiteindelijk Afghanistan samen met uw vader moeten verlaten vanwege een vrees t.a.v. de taliban en jullie persoonlijke vijanden. Men zou verwachten dat u dan ook meer informatie gekregen en gevraagd zou hebben over de reden van jullie vertrek, zeker als oudste zoon. Als laatste hierbij dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk maakte dat er in uw hoofde een persoonlijke dreiging of vrees zou bestaan omwille van deze dreigbrieven en de tewerkstelling van uw vader en uw paternale oom bij het Afghaanse leger. In tegendeel, u verklaart immers zelf dat er, behoudens uw vader en uw paternale oom, geen andere familieleden werden bedreigd (CGVS, pg. 23) en dat de impact ervan op uw leven, gezien uw jeugdige leeftijd, miniem was (CGVS, Ibid.).

U verklaart verder dat uw vader en uw paternale oom op een dag, meer dan 10 jaar geleden, door de taliban werden aangevallen toen ze samen van hun werk op weg naar huis waren (CGVS, pg. 12, 15, 22, 23, 24). Uw vader en uw paternale oom verdedigden zich en een vuurgevecht ontstond (Ibid.). Tijdens het vuurgevecht kwam een talibanstrijder om het leven (CGVS, pg. 12, 15, 22, 23). Toen lokale politiemedewerkers tussenbeide kwamen sloegen de taliban op de vlucht (CGVS, pg. 12, 13). Politieel onderzoek wees uiteindelijk uit dat de overleden persoon imam A. (...) was en dat hij tevens de aanval organiseerde (CGVS, pg. 12, 15, 22, 23). Laatstgenoemde was de zoon van Ab. (...), een talibanstrijder die in uw dorp woonde (CGVS, Ibid.). Het incident zorgde voor een persoonlijke vete tussen uw familie enerzijds en Ab. (...) anderzijds (CGVS, pg. 12, 15, 22) waarbij uw familie met de dood werd bedreigd (CGVS, pg. 22) en het aantal dreigbrieven toenam (CGVS, pg. 23). Niettegenstaande dorpsgenoten nog probeerden om beide partijen te verzoenen (CGVS, pg. 24), vluchtte uw familie drie dagen na het incident noodgedwongen naar de hoofdstad Kaboel (CGVS, pg. Ibid.). Het CGVS stelt in deze vast dat het opmerkelijk is dat de taliban, gelet op hun reputatie, na de dood van een medestrijders niet daadkrachtiger uit de hoek komen en zich beperken

tot het schrijven van (meer) dreigbrieven. Deze vaststellingen dient tevens in het licht van uw eerdere verklaringen gehouden te worden dat de taliban reeds een jaar of twee dreigbrieven stuurden (CGVS, pg. 15, 22, 23). Daarnaast dient andermaal verwezen te worden naar de door u geschetste veiligheidssituatie alwaar u stelde dat de taliban in uw regio actief waren (CGVS, pg. 11, 12, 13), enkele dorpsbewoners lid van de taliban waren (CGVS, Ibid.) en de taliban overheidspersoneel vermoordden (CGVS, pg. 13). Indien de taliban u en uw familie daadwerkelijk viseerden is het binnen deze context weinig aannemelijk dat er door de taliban geen concrete vergeldingsacties werden ondernomen en dat u en uw familie de kans kregen om richting Kaboel te vluchten.

Naar uw verklaringen kenden u en uw familie te Kaboel een rustig leven (CGVS, pg. 25). In uw buurt woonde veel overheidspersoneel en de veiligheid was goed (CGVS, Ibid.). Zowel uw vader als uw paternale oom hervatten hun werk (CGVS, Ibid.) en ook u, uw broers en uw zus begaven zich in de openbare en publieke ruimte. Zo ging u overdag naar school, volgde u daarnaast bijscholing en beoefende u sport (CGVS, pg. 24). Uw broers en zus gingen eveneens naar school en/of deden aan sport (CGVS, pg. 24, 25). U en uw familie woonden er uiteindelijk ongeveer tien jaar (CGVS, pg. 24) tot uw vertrek uit Afghanistan één dag voor de machtsovername (CGVS, pg. 13, 25). Toen u en uw familie vernamen dat naburige provincies in Afghanistan door de taliban werden overgenomen, besliste u om samen met uw vader te vertrekken (CGVS, pg. 14, 26). Uw paternale oom werd tijdens de machtsovername door de taliban gearresteerd. Sindsdien ontbreekt elk spoor (CGVS, pg. 8, 16, 26, 27). Uw moeder, broers en zus verhuisden naar uw maternale oom die woonachtig is in de provincie Laghman (CGVS, pg. 8, 9, 26). Bijkomend dient te worden vastgesteld dat de taliban, die uw vader en oom ervan beschuldigden een van hun leden te hebben gedood, gedurende de tien jaar dat jullie in Kabul woonden geen enkele actie ondernamen. Indien ze zich daadwerkelijk zouden willen wreken hebben kan worden aangenomen dat ze hen, zelfs in Kabul, hadden weten te vinden en actie ondernomen zouden hebben. Zeker in het licht van de eerdere bedreigingen die ze zouden geuit hebben aan hun adres. De stelling dat de taliban op vandaag nog steeds naar u op zoek zijn en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban zou worden geviséerd, is bijgevolg allerminst aannemelijk noch geloofwaardig.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Zoals hierboven reeds uiteengezet kan er aan uw problemen met de taliban geen geloof worden gehecht. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw grootouders nog steeds zonder problemen in Kabul wonen.

Bijkomend wil het CGVS er de aandacht op vestigen dat u op uw intakegesprek voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen d.d. 17 oktober 2022 verklaarde dat uw vader één maand voor uw vertrek uit Afghanistan overleed (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, pg. 3). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u pas de nacht voordien in België aankwam (CGVS, pg. 27), de nacht op straat doorbracht (CGVS, Ibid.) en uw op dat ogenblik mentaal en fysiek niet in orde was (CGVS, Ibid.). Naar uw verklaringen ging u naar een psycholoog en werd aan u een attest bezorgd (CGVS, Ibid.). Niettegenstaande het CGVS alle begrip heeft voor de precaire omstandigheden waarmee asielzoekers gedurende hun vluchtreis geconfronteerd worden, wordt van een verzoeker tot internationale bescherming verwacht dat hij consequent blijft tegenover de asielinstanties gedurende de asielprocedure. De tegenstrijdigheid in deze is van die aard dat hij moeilijk kan toegeschreven worden aan uw fysieke en mentale toestand. Daarenboven legde u tot op vandaag geen attest neer die uw fysieke en mentale toestand kunnen staven. Dergelijke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Tot slot, het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, met uitzondering van Oostenrijk waar u de beslissing niet heeft afgewacht (CGVS, pg. 15), getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliét dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara vormt enkel een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Dit geldt eveneens voor de taskara van uw vader, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven. De neergelegde werkdocumenten van uw vader kunnen een indicatie zijn van de beweerde tewerkstelling maar leveren geen bewijswaarde voor de door u verklaarde problemen. Inzake de foto's van uw vader moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien toont u met deze foto's de problemen van uw vader niet aan noch uw eigen problemen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Als laatste dient gesteld dat de originele enveloppe enkel aantoonde dat u post uit Pakistan ontving.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan

[Country Focus EN.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt en u laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten

voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de

persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U werpt op dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de vrijheid en zelfstandigheid die u in België geniet zou missen (CGVS, pg. 17). Binnen dit kader verwijst u naar de vrijheid om uw kledij te kiezen, uw uiterlijk te bepalen en de vrijheid inzake geloofszaken (CGVS, Ibid.). Gevraagd om te verduidelijken welke vrijheid u bedoelt, stelt u dat u te Afghanistan een baard moet laten groeien (CGVS, pg. 28), dat u te Afghanistan geen muziek kan beluisteren (CGVS, Ibid.) en dat u in België naar eigen wens u uiterlijk kunt bepalen zoals de keuze van uw broek (CGVS, Ibid.). Eveneens haalt u de vrijheid van mening aan waarbij u in de problemen zou komen indien u ook voor uw zus scholen te Afghanistan zou openen (CGVS, Ibid.). Bij een terugkeer naar Afghanistan zou u het moeilijk hebben met het gebrek aan mensenrechten (CGVS, pg. 28) en gevraagd naar wat het voor u moeilijk maakt op terug aan te passen aan de Afghaanse cultuur en tradities verwijst u andermaal naar de baardgroei (CGVS, Ibid.). Gevraagd naar wat vrijheid van mening voor u betekent, stelt u dat u zelfstandig wil bepalen hoe u uw leven wil voortzetten (CGVS, pg. 30), dat iedereen gelijk wordt behandeld (CGVS, Ibid.). Nogmaals gevraagd naar wat mensenrechten voor u betekenen verhaalt u dat u wil dat niemand zich bemoeit met hoe u rondloopt en hoe u spreekt (Ibid.).

Voormelde zaken volstaan niet om u internationale bescherming te verlenen. Inzake uw geloof wordt vastgesteld dat u zichzelf nog steeds identificeert als een soennitisch moslim (CGVS, pg. 6). Niettegenstaande u stelt dat u uw religie in België niet langer praktiseert (CGVS, Ibid.) geeft u vervolgens aan dat u af en toe wel nog bidt (CGVS, Ibid.), dewelke de facto betekent dat u uw religie wel degelijk nog praktiseert. Op geen enkele andere wijze toont u aan dat deze veranderingen het gevolg zijn van een veranderde geloofsopvatting en dat u zich in geval van terugkeer niet meer op de daar heersende religieuze gebruiken zou kunnen toelagen. Uw antwoorden inzake vrijheid van mening en mensenrechten blijven verder zonder diepgang en zijn op zich een onvoldoende sterk element om concreet aan te tonen dat uw "mindset" intussen dermate zou zijn verwesterd dat u hierdoor ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen. Met uw verklaring dat u zich niet op de traditionele Afghaanse wijze kleedt (CGVS, pg. 17, 28), dat u geen baard hebt (CGVS, Ibid.) en dat u te België naar muziek kunt luisteren (CGVS, pg. 28) toont u evenmin aan dat u niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in uw hoofd sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat het bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag verwacht worden dat u dit opgeeft. In dit kader kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat u zich in uw land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften (CGVS, pg. 17, 28) en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat u zich in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van u maken op zich geen inbreuk uit op uw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst ingevolge uw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. U dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat u omwille van uw verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In casu is dit niet het geval.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot het negende

jaar naar school ging (CGVS, pg. 9), verder bijscholing volgde (CGVS, Ibid.) en taekwondo beoefende (CGVS, Ibid.). Op vandaag heeft u nog contact met uw familie te Afghanistan (CGVS, pg. 8, 9) en omringt u zich nog steeds met Afghaanse jongeren uit het asielcentrum (CGVS, pg. 10).

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U haalt aan dat u in België in een fabriek werkt en legt daar ook enkele documenten van voor. Hieruit blijkt dat u zich in België inspant om u te integreren, hetgeen lovenswaardig is, maar daarmee toont u niet aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat u als dusdanig zal worden gepercipieerd. Het louter verwijzen naar tewerkstelling volstaat daartoe niet. In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat u zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan uw identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in uw zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door u niet in concreto aannemelijk gemaakt. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New York op 16 december 1966 (hierna: IVBPR), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is en gaat in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de adjunct-commissaris.

Hierna gaat verzoeker in op *“het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep”*. Hij vangt aan met een omstandige analyse van de principes van een dergelijk onderzoek en past deze als volgt toe op zijn persoon:

“In casu moet bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep, ten eerste rekening gehouden worden met de verklaringen van verzoeker, afgelegd in het kader van het persoonlijk onderhoud, met betrekking tot zijn geesteshouding ten opzichte van de Belgische samenleving en zijn plaats binnen deze samenleving:

Verzoeker hecht veel belang aan de vrijheid die hij hier kent, ook haalt hij een aantal typisch Westerse waarden aan zoals de vrijheid van mening, mensenrechten en gelijkheid:

“(…)” (NPO, p. 17)

“(…)” (NPO, p. 28)

“(…)” (NPO, p. 30)

Ook wenst verzoeker hier aan toe te voegen dat hij rookt en af en toe drinkt met zijn vrienden, dingen die absoluut verboden zijn in Afghanistan.

Op het einde van het interview benadrukt hij de vrije invulling die hij geeft aan zijn geloof:

“(…)” (NPO, p. 28)

Echter, ook aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelt hij dat hij zijn geloof niet meer praktiseert:

“(…)” (NPO, p. 6)

Daarnaast werkt verzoeker hier in België:

“(…)” (NPO, p. 11)

Opvallend is dat verzoeker in Afghanistan al veel vrijheid kende:

“(…)” (NPO, p. 9)

Over de club Taekwondo wenst verzoeker verder te verduidelijken dat de lessen niet meer bestaan.

Ook ging hij vaak naar de zoo en keek hij naar verschillende Amerikaanse series.

De regio waaruit verzoeker afkomstig is, namelijk Yakutat was dan ook altijd een modernere wijk, waar er een radio was en een basis van de Amerikanen gelegen was.

Hoewel hij dit niet vermeld heeft op zijn persoonlijk onderhoud, mede omdat er geen aandacht aan besteed werd, had verzoeker voor drie jaar lang een vriendin in Afghanistan. Zijn familie had hier geen problemen mee. Dichtbij zijn huis was een groot park waar jongens en meisjes met elkaar optrokken. Hij kende haar van de wiskunde les, want deze lessen waren gemengd.

Met andere woorden, duiden al deze zaken op de ‘moderne mindset’ van verzoeker en zijn familie.

Zelf kwam verzoeker zoals hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit in aanraking met de Taliban, waardoor hij ook geen voeling heeft met de door hen opgelegde regels. Zijn familie koestert bovendien een enorm anti-taliban sentiment.

“(…)” (NPO, p. 13)

In dit verband dient verwezen te worden naar een arrest van Uw raad (nr. 300 731 van 29 januari 2024) waarin wordt gesteld dat verzoekers regio van herkomst en zijn omgeving belangrijke elementen zijn in het kader van een algehele risicobeoordeling en dat de verwerende partij naliet hiernaar onderzoek te voeren, door hem bv. nader te ondervragen. In het arrest werpt Uw Raad de vraag op in welke mate de verzoeker die opgroeide zonder in contact te komen met de Taliban, zich zou kunnen conformeren aan de regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving. De verzoeker had in casu Afghanistan enige tijd voor de machtsovername verlaten. Mede door dit element werd de beslissing van de Commissaris-Generaal vernietigd.

Toegepast op verzoeker, liet ook hier het CGVS geheel na te onderzoeken of verzoeker zich wel degelijk zou kunnen conformeren aan de door de Taliban heersende regels. Verzoeker heeft sinds zijn 6 jaar in Kabul in een moderne wijk gewoond, waar hij regelmatig in contact kwam met meisjes. Hij vluchtte voor de machtsovername. Verwerende partij liet geheel na dit element te onderzoeken.

Hierbij dient men verzoeker zijn kwetsbaarheid in acht te nemen, nu hij heel wat traumatische ervaringen meemaakte op de reisweg:

“(…)” (NPO, p. 15)

De toestand van zijn gezin is allesbehalve optimaal, zijn gezin leeft ondergedoken bij zijn maternale oom in Laghman en is afhankelijk van het geld dat verzoeker hier verdient en opstuurt:

"(...)" (NPO, p. 8-9)

(...) (NPO, p. 9)

Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verzoeker hier werkt, en zich duidelijk openstelt voor de Belgische samenleving door zich uit te spreken over onder andere de gelijkheid die hier heerst, de vrijheid van meningsuiting, mensenrechten en vrijheid van religie.

Alleen al uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft aangepast aan de Belgische samenleving en de hier van toepassing zijnde gedragsregels. Bijgevolg vormen zijn verklaringen een eerste duidelijke aanwijzing dat verzoeker de normen en waarden die aan de basis liggen van deze regels eigen heeft gemaakt en tot een kernbestanddeel van zijn leven hier in België heeft gemaakt op een manier dat dit onlosmakelijk tot zijn identiteit en zijn persoonlijkheid is gaan behoren en dat er van hem dus niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft na terugkeer in Afghanistan.

Verwerende partij had, conform de hierboven uiteengezette principes, in feite verder kunnen peilen naar de houding van verzoeker ten opzichte van essentiële thema's zoals gelijkheid tussen man en vrouw, seksuele oriëntatie, vrijheid van religie, vrijheid van meningsuiting, enz. om nog meer inzicht te krijgen in welke mate verzoeker bepaalde overtuigingen uit of gelooft die aanleiding kunnen geven tot vervolging.

Wars van de intussen vaste rechtspraak van Uw Raad beoordeelt verwerende partij deze elementen dus louter als zijnde een beknotting of inperking van bepaalde rechten, die volgens haar niet tot onmenselijke behandeling kan leiden in deze context. Het lijkt zich met een dergelijke houding totaal ignorant op te stellen voor de vaststelling dat het, zoals hierboven samengevat, in tegendeel gaat over een perceptie die op basis van dit soort elementen gecreëerd en vervolgens toegeschreven kan worden, op basis waarvan een persoon, zoals verzoeker in casu, dan een reëel risico op vervolging loopt. Verwerende partij negeert hiermee niet alleen de rechtspraak van Uw Raad, maar ook de door haar zelf geciteerde pertinente objectieve landeninformatie waaruit ontegensprekelijk blijkt dat dit geen hypothetische vrees is, maar een concrete vrees die steun vindt in deze informatie (zie bv. EUAA, Afghanistan targeting of individuals, augustus 2022, p. 50-55).

Tot slot betwist verwerende partij betwist niet dat verzoeker in augustus 2021 vertrokken is uit Afghanistan. Evenmin wordt betwist dat verzoeker toen ongeveer 17 jaar oud, en dus minderjarig was op dat moment, dat hij op nog steeds amper 18- jarige leeftijd in België is aangekomen in 2022.

Het is bovendien ook niet betwist dat verzoeker inmiddels bijna drie jaar uit Afghanistan weg is en sindsdien grotendeels in Europese landen verbleven heeft, waaronder het grootste deel in België uiteraard.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden, die cumulatief beoordeeld moeten worden, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat de kans reëel is dat hij zich, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken en dat hij om deze redenen zal opvallen en in de aandacht zal komen te staan.

Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke en/of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet."

Daarna gaat verzoeker nog in op enkele actuele ontwikkelingen, met name dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. Hij besluit hieruit dat een duidelijk voorbehoud moet worden gemaakt "op de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder voor mensen die gedeporteerd zouden worden vanuit Westerse landen, na een lang verblijf in het westen achter de rug te hebben".

Tot slot gaat verzoeker nog in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar en wijst hij op zijn jonge leeftijd, zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan en zijn gebrek aan een netwerk als individuele risicoverhogende elementen die mee in rekening gebracht moeten worden om het risico op vervolging en ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt "The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)" (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 5 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024 en aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024.

2.2.2. Bij een op 6 december 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet twee arbeidsovereenkomsten en twee loonbrieven.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middele*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke

rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt nu (i) de door hem aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te wijzigen, (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en (iv) niet kan worden aangenomen dat hij na een verblijf van anderhalf jaar in België totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat de taliban hem zullen doden aangezien zijn vader en zijn paternale oom in het verleden voor het Afghaanse leger werkten en gezien de persoonlijke vete tussen zijn familie en een talibanstrijder die in zijn dorp woonde nadat diens zoon was omgekomen bij een vuurgevecht toen de taliban verzoekers vader en paternale oom probeerden te arresteren. Na de machtsovername door de taliban zou verzoeker samen met zijn vader uit Afghanistan zijn vertrokken. Zijn paternale oom zou in Afghanistan zijn gebleven en kort na de machtsovername door de taliban zijn meegenomen. Sindsdien zou elk spoor van hem ontbreken.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift terecht opmerkt, wordt het werk van zijn vader en paternale oom in de huidige stand van het geding niet betwist. In navolging van de adjunct-commissaris erkent de Raad dat uit de beschikbare informatie blijkt dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden (en hun familieleden) met vergeldingsacties te maken kunnen krijgen. Er blijkt echter niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij iedereen die vroeger tot de voormalige Afghaanse overheid behoorde (en hun familieleden) te maken krijgt met vergeldingsacties. Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, doet hierover niet anders oordelen. Bijgevolg moet een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Zo wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden op het volgende: *“Volgens uw verklaringen werkten zowel uw vader A. S. (...) als uw paternale oom M. U. (...) sinds u zich kan herinneren voor het Afghaanse leger (CGVS, pg. 7, 12, 15, 16, 18- 21). Aanvankelijk waren weinig mensen hiervan op de hoogte maar na verloop van tijd kwamen de dorpsgenoten het te weten (CGVS, pg. 22). Nadat*

de dorpsgenoten op de hoogte waren van de tewerkstellingen van uw vader en uw paternale oom ontvingen jullie gedurende een periode van een jaar of twee dreigbrieven (CGVS, pg. 15, 22, 23). Daarenboven werd uw grootvader gedurende die periode persoonlijk aangesproken en werd er gedreigd dat zijn zonen, uw vader en uw paternale oom, hun werk moesten stoppen indien ze verder wilden blijven leven (CGVS, pg. 15, 22, 23). Vooreerst is het opmerkelijk dat de taliban een jaar of twee dreigbrieven verstuurd, uw grootvader aanspraken en bedreigingen uitten maar vervolgens klaarblijkelijk geen verdere acties ondernamen. Indien de taliban uw vader en uw paternale (en bij uitbreiding uw familie) viseerden kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze hun woorden in daden omzetten en uw familie gedurende een periode van een jaar of twee verder niet ongemoeid lieten. Zeker gezien u zelf aangaf dat de taliban in uw regio actief waren (CGVS, pg. 11, 12, 13), enkele dorpsbewoners lid waren van de taliban (CGVS, Ibid.), sommige dorpelingen hen steunden (CGVS, pg. 13) en andere overheidsmedewerkers gedood werden (CGVS, pg. 11)."

Verzoeker laat gelden dat de taliban niet onmiddellijk de kans kregen om meer te doen dan enkel bedreigingen te uiten nu zij, hoewel de veiligheidssituatie in het dorp zeer slecht was, niet vrijelijk overdag konden rondlopen. Dit neemt echter niet weg dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban terreuraanslagen pleegden, constant mensen die op de doellijst stonden vermoordden en ook explosieven plaatsten en dat deze operaties 's nachts gebeurden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker verklaart met zijn betoog dan ook niet dat de taliban een jaar of twee dreigbrieven verstuurd, zijn grootvader aanspraken en bedreigingen uitten, maar vervolgens geen verdere acties ondernamen. Door er voorts nog op te wijzen dat hij verklaarde dat de taliban na enige tijd wel tot actie zijn overgegaan, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat zij daarvoor een jaar of twee dreigbrieven verstuurd, zijn grootvader aanspraken en bedreigingen uitten zonder verdere acties te ondernemen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissing over de intentie en het gedrag van de taliban, zonder deze vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier *in concreto* te weerleggen. Verzoeker oppert nog dat de adjunct-commissaris met deze motivering op onwettige wijze voorwaarden toevoegt aan wat met betrekking tot de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op hem rust en in artikel 48/6, §§ 1 en 4, van de Vreemdelingenwet en in de richtlijnen van UNHCR daaromtrent is vastgelegd, doch hij laat na dit betoog concreet uit te werken en de Raad ziet niet in op welke wijze artikel 48/6, §§ 1 en 4, van de Vreemdelingenwet door de hierboven aangehaalde motieven zou zijn geschonden. Aldus slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen of te ontcrachten.

Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Zo overweegt de adjunct-commissaris ook als volgt:

"Voorts verklaart u dat uw vader deze dreigbrieven aanvankelijk niet serieus nam (CGVS, pg. 13, 22). Gelet op de vermeende tewerkstellingen van uw vader en uw paternale oom, die op professioneel vlak met de gruweldaden van de taliban geconfronteerd werden, valt deze houding als merkwaardig te omschrijven. Daarenboven valt deze houding moeilijk te rijmen met de door u geschetste veiligheidssituatie in de regio waar u woonde waarbij u stelde dat de veiligheid niet goed was (CGVS, pg. 11), dat er doellijsten werden opgesteld met namen van overheidspersoneel om te vermoorden (CGVS, Ibid.), dat er bommen geplaatst werden voor politiewagens (CGVS, pg. 13) en dat de taliban overheidspersoneel als vijanden beschouwden (CGVS, Ibid.). Indien er daadwerkelijk bedreigingen geuit werden, in welke vorm ook, kan bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat deze bedreigingen serieus genomen werden en dat alles in het werk werd gesteld om veiligheidsmaatregelen in te bouwen ten einde de veiligheid van uw en uw familie te verzekeren. Dit blijkt niet uit uw verklaringen. Rekening houdend met de geschetste veiligheidscontext in uw regio is het daarnaast eveneens merkwaardig dat uw vader in uniform en met zijn ranger naar zijn werk ging en terug (CGVS, pg. 18, 22) en dat u samen met uw paternale oom, wanneer hij thuis van vakantie was, elke vrijdag naar Kaboel trok en/of naar het park en/of naar de dierentuin ging (CGVS, pg. 21). Deze gedragingen wijzen immers andermaal op een gebrek aan veiligheidsmaatregelen en stellen de geloofwaardigheid van de bedreigingen in vraag. Bijkomend is het opmerkelijk dat u aanvankelijk niet op de hoogte was van het feit dat uw familie dreigbrieven ontvangen had van de taliban (CGVS, pg. 27). Immers vertelde u er bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet over, u sprak er slechts van mondelinge bedreigingen (zie vragenlijst). Uw moeder zou u pas nadien hebben verteld over de dreigbrieven (CGVS, pg. 27). Er kan worden aangenomen dat u op het moment zelf te jong was om enig besef te hebben van deze brieven. Echter heeft u uiteindelijk Afghanistan samen met uw vader moeten verlaten vanwege een vrees t.a.v. de taliban en jullie persoonlijke vijanden. Men zou verwachten dat u dan ook meer informatie gekregen en gevraagd zou hebben over de reden van jullie vertrek, zeker als oudste zoon. Als laatste hierbij dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk maakte dat er in uw hoofde een persoonlijke dreiging of vrees zou bestaan omwille van deze dreigbrieven en de tewerkstelling van uw vader en uw paternale oom bij het Afghaanse leger. In tegendeel, u verklaart immers zelf dat er, behoudens uw vader en uw paternale oom, geen andere

familieleden werden bedreigd (CGVS, pg. 23) en dat de impact ervan op uw leven, gezien uw jeugdige leeftijd, miniem was (CGVS, Ibid.)."

Verzoeker laat gelden dat ze meteen na het vuurgevecht zijn gevlucht naar Kaboel, doch hij verklaart hiermee niet dat zijn vader de dreigbrieven aanvankelijk niet serieus nam, in uniform en met zijn ranger van en naar het werk ging en elke vrijdag naar Kaboel, de dierentuin of het park ging. Dat verzoekers vader pas naar Kaboel vluchtte na een vuurgevecht met de taliban, doch daarvoor verschillende jaren dreigbrieven van de taliban ontving en deze niet serieus nam en geen veiligheidsmaatregelen nam, is in de door verzoeker geschetste context, waarin de taliban doellijsten opstelden met namen van overheidspersoneel om te vermoorden en bommen plaatsten, weinig aannemelijk.

Voorts beperkt verzoeker zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds verklaard heeft over de reden waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de dreigbrieven. Het louter herhalen van de afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat hij samen met zijn vader het land is ontvlucht en dat men zou verwachten dat hij als oudste zoon meer informatie gekregen en gevraagd zou hebben over de reden van hun vertrek, te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Daarnaast stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog het volgende:

"U verklaart verder dat uw vader en uw paternale oom op een dag, meer dan 10 jaar geleden, door de taliban werden aangevallen toen ze samen van hun werk op weg naar huis waren (CGVS, pg. 12, 15, 22, 23, 24). Uw vader en uw paternale oom verdedigden zich en een vuurgevecht ontstond (Ibid.). Tijdens het vuurgevecht kwam een talibanstrijder om het leven (CGVS, pg. 12, 15, 22, 23). Toen lokale politiemedewerkers tussenbeide kwamen sloegen de taliban op de vlucht (CGVS, pg. 12, 13). Politieel onderzoek wees uiteindelijk uit dat de overleden persoon imam A. (...) was en dat hij tevens de aanval organiseerde (CGVS, pg. 12, 15, 22, 23). Laatstgenoemde was de zoon van Ab. (...), een talibanstrijder die in uw dorp woonde (CGVS, Ibid.). Het incident zorgde voor een persoonlijke vete tussen uw familie enerzijds en Ab. (...) anderzijds (CGVS, pg. 12, 15, 22) waarbij uw familie met de dood werd bedreigd (CGVS, pg. 22) en het aantal dreigbrieven toenam (CGVS, pg. 23). Niettegenstaande dorpsgenoten nog probeerden om beide partijen te verzoenen (CGVS, pg. 24), vluchtte uw familie drie dagen na het incident noodgedwongen naar de hoofdstad Kaboel (CGVS, pg. Ibid.). Het CGVS stelt in deze vast dat het opmerkelijk is dat de taliban, gelet op hun reputatie, na de dood van een medestrijders niet daadkrachtiger uit de hoek komen en zich beperken tot het schrijven van (meer) dreigbrieven. Deze vaststellingen dient tevens in het licht van uw eerdere verklaringen gehouden te worden dat de taliban reeds een jaar of twee dreigbrieven stuurden (CGVS, pg. 15, 22, 23). Daarnaast dient andermaal verwezen te worden naar de door u geschetste veiligheidssituatie alwaar u stelde dat de taliban in uw regio actief waren (CGVS, pg. 11, 12, 13), enkele dorpsbewoners lid van de taliban waren (CGVS, Ibid.) en de taliban overheidspersoneel vermoordden (CGVS, pg. 13). Indien de taliban u en uw familie daadwerkelijk viseerden is het binnen deze context weinig aannemelijk dat er door de taliban geen concrete vergeldingsacties werden ondernomen en dat u en uw familie de kans kregen om richting Kaboel te vluchten."

Verzoeker vraagt zich af wat de adjunct-commissaris bedoelt met "daadkrachtiger uit de hoek komen" nu zijn vader en paternale oom door vier talibanleden aangevallen werden en het districtspersoneel daarna snel ter plaatse kwam. Hij beperkt zich evenwel tot een selectieve lezing van de voorgaande motieven, waarin duidelijk wordt gesteld "dat het opmerkelijk is dat de taliban, gelet op hun reputatie, na de dood van een medestrijders niet daadkrachtiger uit de hoek komen en zich beperken tot het schrijven van (meer) dreigbrieven". De passage heeft dus betrekking op het gedrag van de taliban na de aanval door vier talibanleden, waarbij een van hun medestrijders werd gedood. Dat zij zich daarbij beperkten tot het louter schrijven van (meer) dreigbrieven zonder verder tot enige actie over te gaan om hun bedreigingen uit te voeren, is in de door verzoeker geschetste context weinig aannemelijk. Ook de voorgaande motieven van de bestreden beslissing worden aldus niet weerlegd.

Daarbij komt nog het volgende:

"Naar uw verklaringen kenden u en uw familie te Kaboel een rustig leven (CGVS, pg. 25). In uw buurt woonde veel overheidspersoneel en de veiligheid was goed (CGVS, Ibid.). Zowel uw vader als uw paternale oom hervatten hun werk (CGVS, Ibid.) en ook u, uw broers en uw zus begaven zich in de openbare en publieke ruimte. Zo ging u overdag naar school, volgde u daarnaast bijscholing en beoefende u sport (CGVS, pg. 24). Uw broers en zus gingen eveneens naar school en/of deden aan sport (CGVS, pg. 24, 25). U en uw familie woonden er uiteindelijk ongeveer tien jaar (CGVS, pg. 24) tot uw vertrek uit Afghanistan één dag voor de machtsovername (CGVS, pg. 13, 25). Toen u en uw familie vernamen dat naburige provincies in Afghanistan door de taliban werden overgenomen, besliste u om samen met uw vader te vertrekken (CGVS, pg. 14, 26). Uw paternale oom werd tijdens de machtsovername door de taliban gearresteerd. Sindsdien

ontbreekt elk spoor (CGVS, pg. 8, 16, 26, 27). Uw moeder, broers en zus verhuisden naar uw maternale oom die woonachtig is in de provincie Laghman (CGVS, pg. 8, 9, 26). Bijkomend dient te worden vastgesteld dat de taliban, die uw vader en oom ervan beschuldigden een van hun leden te hebben gedood, gedurende de tien jaar dat jullie in Kabul woonden geen enkele actie ondernamen. Indien ze zich daadwerkelijk zouden willen wreken hebben kan worden aangenomen dat ze hen, zelfs in Kabul, hadden weten te vinden en actie ondernomen zouden hebben. Zeker in het licht van de eerdere bedreigingen die ze zouden geuit hebben aan hun adres. De stelling dat de taliban op vandaag nog steeds naar u op zoek zijn en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban zou worden geveiseerd, is bijgevolg allerminst aannemelijk noch geloofwaardig.”

Verzoeker haalt aan dat het gebied waarin zij leefden veilig was omdat er een strenge overheidscontrole was, zodat het normaal is dat de taliban zich niet in deze gebieden hebben durven begeven voor de machtsovername. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de periode voor de machtsovername gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban met veel geweld en burgerslachtoffers. Dat de taliban zich toen niet in Kaboel durfden begeven, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Aldus slaagt verzoeker er ook niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Da adjunct-commissaris haalt in de bestreden beslissing ook nog de volgende tegenstrijdigheid aan tussen de opeenvolgende verklaringen die verzoeker in de loop van de administratieve procedure aflegde:

“Bijkomend wil het CGVS er de aandacht op vestigen dat u op uw intakegesprek voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen d.d. 17 oktober 2022 verklaarde dat uw vader één maand voor uw vertrek uit Afghanistan overleed (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, pg. 3). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u pas de nacht voordien in België aankwam (CGVS, pg. 27), de nacht op straat doorbracht (CGVS, Ibid.) en uw op dat ogenblik mentaal en fysiek niet in orde was (CGVS, Ibid.). Naar uw verklaringen ging u naar een psycholoog en werd aan u een attest bezorgd (CGVS, Ibid.). Niettegenstaande het CGVS alle begrip heeft voor de precaire omstandigheden waarmee asielzoekers gedurende hun vluchtreis geconfronteerd worden, wordt van een verzoeker tot internationale bescherming verwacht dat hij consequent blijft tegenover de asielinstanties gedurende de asielprocedure. De tegenstrijdigheid in deze is van die aard dat hij moeilijk kan toegeschreven worden aan uw fysieke en mentale toestand. Daarenboven legde u tot op vandaag geen attest neer die uw fysieke en mentale toestand kunnen staven. Dergelijke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.”

Verzoeker beperkt zich tot het louter minimaliseren van de door de adjunct-commissaris vastgestelde tegenstrijdigheid, doch hij slaagt er niet in deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Verzoeker wijst voorts op zijn jonge leeftijd bij aankomst en zijn traumatische vlucht en meent dat *in casu* dan ook geen nuttige conclusie getrokken kan worden uit het gegeven dat hij in de fiche bij de Dienst Voogdij zou gesteld hebben dat zijn vader al overleden was. Dat verzoeker een traumatische vlucht zou hebben gekend, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij bij aankomst door een trauma niet bij machte was om correcte verklaringen af te leggen over het al of niet in leven zijn van zijn vader voor zijn vertrek uit Afghanistan. Ook zijn jonge leeftijd – verzoeker was 18 jaar bij aankomst in België – kan een dergelijke verklaring niet verschonen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift niet één concreet, overtuigend element aan dat deze toch wel aperte tegenstrijdigheid kan verschonen, laat staan weerleggen. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 295 931 van 19 oktober 2023 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

De vaststelling dat verzoeker bij aankomst verklaarde dat zijn vader één maand voor zijn vertrek uit Afghanistan overleden was, terwijl hij daarna verklaarde samen met zijn vader uit Afghanistan te zijn gevlucht, ondergraaft op fundamentele wijze zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Tot slot, het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, met uitzondering van Oostenrijk waar u de beslissing niet heeft afgewacht (CGVS, pg. 15), getuigt van een

gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Uw taskara vormt enkel een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Dit geldt eveneens voor de taskara van uw vader, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven. De neergelegde werkdocumenten van uw vader kunnen een indicatie zijn van de beweerde tewerkstelling maar leveren geen bewijswaarde voor de door u verklaarde problemen. Inzake de foto’s van uw vader moet worden benadrukt dat aan privéfoto’s slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien toont u met deze foto’s de problemen van uw vader niet aan noch uw eigen problemen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Als laatste dient gesteld dat de originele enveloppe enkel aantoonde dat u post uit Pakistan ontving.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het document “*The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)*” dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) heeft geen betrekking op zijn persoon en werpt bijgevolg geen ander licht op de voorgaande vaststellingen en overwegingen.

De arbeidsovereenkomsten en loonbrieven die verzoeker bij zijn op 6 december 2024 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem ingeroepen vrees dat de taliban hem zullen doden omwille van het vroegere werk zijn vader en zijn paternale oom voor het Afghaanse leger of omwille van de persoonlijke vete tussen zijn familie en een talibanstrijder niet.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn vrees dat de taliban hem zullen doden omdat zijn vader en zijn paternale oom in het verleden voor het Afghaanse leger werkten of omwille van de persoonlijke vete tussen zijn familie en een talibanstrijder niet aannemelijk.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker ook dat hij omwille van zijn verblijf in Europa en in België verwesterd is. In zijn verzoekschrift en aanvullende nota gaat verzoeker verder in op zijn (vermeende) nood aan internationale bescherming omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In

november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie

en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente overwegingen:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U werpt op dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de vrijheid en zelfstandigheid die u in België geniet zou missen (CGVS, pg. 17). Binnen dit kader verwijst u naar de vrijheid om uw kledij te kiezen, uw uiterlijk te bepalen en de vrijheid inzake geloofszaken (CGVS, Ibid.). Gevraagd om te verduidelijken welke vrijheid u bedoelt, stelt u dat u te Afghanistan een baard moet laten groeien (CGVS, pg. 28), dat u te Afghanistan geen muziek kan beluisteren (CGVS, Ibid.) en dat u in België naar eigen wens u uiterlijk kunt bepalen zoals de keuze van uw broek (CGVS, Ibid.). Eveneens haalt u de vrijheid van mening aan waarbij u in de problemen zou komen indien u ook voor uw zus scholen te Afghanistan zou openen (CGVS, Ibid.). Bij een terugkeer naar Afghanistan zou u het moeilijk hebben met het gebrek aan mensenrechten (CGVS, pg. 28) en gevraagd naar wat het voor u moeilijk maakt op terug aan te passen aan de Afghaanse cultuur en tradities verwijst u andermaal naar de baardgroei (CGVS, Ibid.). Gevraagd naar wat vrijheid van mening voor u betekent, stelt u dat u zelfstandig wil bepalen hoe u uw leven wil voortzetten (CGVS, pg. 30), dat iedereen gelijk wordt behandeld (CGVS, Ibid.). Nogmaals gevraagd naar wat mensenrechten voor u betekenen verhaalt u dat u wil dat niemand zich bemoeit met hoe u rondloopt en hoe u spreekt (Ibid.).

Voormelde zaken volstaan niet om u internationale bescherming te verlenen. Inzake uw geloof wordt vastgesteld dat u zichzelf nog steeds identificeert als een soennitisch moslim (CGVS, pg. 6). Niettegenstaande u stelt dat u uw religie in België niet langer praktiseert (CGVS, Ibid.) geeft u vervolgens aan dat u af en toe wel nog bidt (CGVS, Ibid.), dewelke de facto betekent dat u uw religie wel degelijk nog praktiseert. Op geen enkele andere wijze toont u aan dat deze veranderingen het gevolg zijn van een veranderde geloofsopvatting en dat u zich in geval van terugkeer niet meer op de daar heersende religieuze gebruiken zou kunnen toelagen. Uw antwoorden inzake vrijheid van mening en mensenrechten blijven verder zonder diepgang en zijn op zich een onvoldoende sterk element om concreet aan te tonen dat uw "mindset" intussen dermate zou zijn verwesterd dat u hierdoor ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen. Met uw verklaring dat u zich niet op de traditionele Afghaanse wijze kleedt (CGVS, pg. 17, 28), dat u geen baard hebt (CGVS, Ibid.) en dat u te België naar muziek kunt luisteren (CGVS, pg. 28) toont u evenmin aan dat u niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in uw hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat het bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag verwacht worden dat u dit opgeeft. In dit kader kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat u zich in uw land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften (CGVS, pg. 17, 28) en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat u zich in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van u maken op zich geen inbreuk uit op uw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst ingevolge uw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoelijkheden zou kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende

zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

(...)

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot het negende jaar naar school ging (CGVS, pg. 9), verder bijscholing volgde (CGVS, Ibid.) en taekwondo beoefende (CGVS, Ibid.). Op vandaag heeft u nog contact met uw familie te Afghanistan (CGVS, pg. 8, 9) en omringt u zich nog steeds met Afghaanse jongeren uit het asielcentrum (CGVS, pg. 10).

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U haalt aan dat u in België in een fabriek werkt en legt daar ook enkele documenten van voor. Hieruit blijkt dat u zich in België inspant om u te integreren, hetgeen lovenswaardig is, maar daarmee toont u niet aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat u als dusdanig zal worden gepercipieerd. Het louter verwijzen naar tewerkstelling volstaat daartoe niet. In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat u zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan uw identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in uw zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door u niet in concreto aannemelijk gemaakt. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat hij veel belang hecht aan de vrijheid die hij hier kent, dat hij een aantal typisch westerse waarden heeft aangehaald zoals de vrijheid van mening, mensenrechten en gelijkheid, dat hij een vrije invulling geeft aan zijn geloof en zijn geloof niet meer praktiseert, dat hij hier in België werkt en zich openstelt voor de Belgische samenleving en dat hij in Afghanistan al veel vrijheid kende en er naar een school en een taekwondo club ging, en door zijn tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen daarover louter te herhalen. De arbeidsovereenkomsten en loonbrieven die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, werpen hier geen ander licht op. Waar verzoeker nog meent dat de *protection officer* van het CGVS in feite verder had kunnen peilen naar zijn houding ten opzichte van essentiële thema's zoals gelijkheid tussen man en vrouw, seksuele oriëntatie, vrijheid van religie en vrijheid van meningsuiting om nog meer inzicht te krijgen in welke mate hij bepaalde overtuigingen uit of gelooft die aanleiding kunnen geven tot vervolging, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen.

Waar verzoeker nog toevoegt dat hij rookt en af en toe drinkt met zijn vrienden en dat dit in Afghanistan absoluut verboden is, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker laat gelden dat hij in Afghanistan gedurende drie jaar een vriendin had en dat zijn familie hier geen problemen mee had en dat hij er vaak naar de zoo ging en Amerikaanse series keek.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 300 731 van 29 januari 2024 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel gevraagd werd naar de veiligheidssituatie in zijn dorp en hij verklaarde dat de veiligheid er niet goed was en dat de taliban in het dorp aanwezig waren en er terreuraanslagen pleegden, constant mensen vermoordden die op hun doellijst stonden en ook explosieven

plaatsten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Waar verzoeker nog aanvoert dat men zijn kwetsbaarheid in acht moet nemen, "*nu hij heel wat traumatische ervaringen meemaakte op de reisweg*", herhaalt de Raad dat de verklaring dat verzoeker een traumatische vlucht zou hebben gekend een loutere bewering betreft die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker brengt hiervan geen stavingstukken bij, zodat niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn om de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan in acht te nemen. Ook de bewering dat verzoekers gezin in Laghman ondergedoken zou leven bij zijn maternale oom wordt op geen enkele wijze gestaafd en kan, gelet op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, niet zonder meer worden aangenomen.

Hoewel het gegeven dat verzoeker in Afghanistan naar school en naar de *taekwondo* club is gegaan en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 20 jaar is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er weinig concrete informatie voorhanden is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een jongeman van 20 jaar die twee jaar in België is en die in Afghanistan het grootste deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school en naar de *taekwondo* club ging en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de

commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees dat de taliban hem zullen doden omdat zijn vader en zijn paternale oom in het verleden voor het Afghaanse leger werkten of omwille van de persoonlijke vete tussen zijn familie en een talibanstrijder niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verzoeker en verwerende partij in hun aanvullende nota's refereren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. Zijn betoog in het verzoekschrift over de situatie in de provincie Nangarhar is te dezen niet dienstig, gelet op zijn verklaringen dat hij afkomstig is uit de provincie Kabul en dat zijn gezin bij zijn oom in de provincie Laghman verblijft, en de recente informatie waaraan hij in zijn aanvullende nota refereert, is in deze beoordeling meegenomen.

Verzoeker meent dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de provincie Kabul omwille van zijn jonge leeftijd, het feit dat hij jarenlang afwezig was uit Afghanistan en zijn gebrek aan een netwerk, doch hij laat na *in concreto* toe te lichten op welke wijze deze elementen maken dat hij een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld dan andere burgers aldaar. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker een jonge man van 20 jaar is zonder aangetoonde gezondheidsproblemen wiens grootouders volgens zijn verklaringen bovendien nog steeds zonder problemen in Kabul wonen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Dat hij er geen netwerk zou hebben, kan dan ook niet worden gevolgd.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en

zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN